

Floare Albastră

Literar - Artistic - Cultural

ABONAMENTE:

Pe un an: 100 Lei

Autorități și Sprijinitori 300 Lei

Director: ALEX. GRIGORESCU

REDACȚIA:

„ANTICARIA” Str. Zece Mai

No. 2 Bacău

Câteva cuvinte

Nu apare o revistă fără așa zisul „Cuvânt înainte”... La ce să nu scriem și noi unul? Apărem prea devreme?

Amăgiți de razele ispititoare ale unui soare primăvăratec, ne-am ivit...

Dar vai, neaua se cerne din înaltul cerului, crivățul suflă cu putere deasupra capetelor noastre.

Vom pieri ca toți care au îndrăznit prea mult?... Indrăzneala noastră nu e atât de extraordinară. Apărem cu un scop bine determinat; a umple un gol.

Goșul acesta ce se simte în Bacău — în care se scot nu mai puțin de șase ziare — îl vom astupa noi, o mână de petale tinere, care alcătuiesc „floarea”.

„Floare Albastră” nu face politică... Face literatură — mai bună, sau mai puțin bună — după puterea fiecăruia, luptând pentru cultură.

„Floare Albastră” nu cunoaște ura împotriva nimănui... Va strânge în jurul ei tot tineretul dornic de frumos.

„Floare Albastră”, nu este decât o floare printre atâtea altele, dar, care năzuește să fie primită printre ele nu un cu zâmbet de toleranță, ci să se afirme prin însăși meritele ei...

Cum vom fi întâmpinați, rămâne să se vadă...

„Floare Albastră”

V i s

S. Grule

*Scelipiri de aur părul tău revarsă
Și ochii tăi sunt două mărădrite.
Iubirea ta-mi dă clipe fericite,
Și inima de dorul tău mi-e arsă.*

*Când mi-ămintesc de clipele suave,
De chipul tău, de trupu-ți de naiadă,
Din ochi șiroate lin încep să-mi cadă,
Te-ănt prin vis cu mântile-mi bolnave*

Părintele Paisie

de Alex. Grigorescu

...Aceleași vechi tablouri, aceeași veșnică mizerie domnia între cei patru pereți scorjiți și galbeni... În colțul din dreapta, plângea în lichidul murdar cu lacrimi mici scânteitoare, candela, ce se mișca într-o parte și'ntr'alta, condusă parcă de o mână nevăzută... Oltând din greu, părintele Paisie se mișcă... Îl dureau cumplit ciolanele; genunchii îi simțea îngroșați sub plapoma subțire și atât de murdară... Niciodată n'a dus-o el bine aici în chilă dela marginea slintei mănăstirii. Privește lung în jurul laviței, pe care-i odihnesc oasele mucede și bătrâne, pe care odihnește carnea-i vânăta și zbârcită de bătrânețe și lipsire. Pe mesuța ce abia se mai ține, stau orânduite precum le lăsase seara: o psaltire veche, veche ca lumea, scrisă cu niște litere șterse și străine, pe care numai dânsul le cunoaște. Alături, un pahar cu apă stătută, un pahar ce mai păstrează amprentele călugărului, care nu mai parăsisese de câteva săptămâni patul. Ochii albaștri, — de un albastru cenușiu — scormonesc colțurile micii chilii. Totul e umed, totul e rece.

Își vede rasa — ce odată fusese atât de neagră și strălucitoare — agățată în cuiul ușei. Eroșie pe spate și pe umeri; iar ochii slăbiți, mai pot deosebi petele de mușcăi, ce se întind pe sub mânecele largi și scamoase. Lângă scaunul cu trei picioare, stau aruncate niște ghete scofălite. Is atât de hâde când își arată talpa desprinsă de ramă. Parcă le vezi încălțate și târându-se pe străzi umede: pă... pă... Preotul clipește des și câteva lacrimi îi isvorăsc

EXEMPLAR LEGAL

din ochii înfundați în orbite. În fund pe dulap stau în neorânduială străchini murdare. Un șervet soios din cânepă vrea să le-acopere; dar e neputincios din cauza micimei lui. Intoarce capul spre perete și-ar vrea să nu mai vadă nimica. Dar peretele crăpat îi face mai mare rău. A văzut printr-o gaură, lumina sinelie de afară. Ochii caută cercetători prin toată chilia. Se opresc în urmă pe vechea psaltire. Mâna-i osoasă se întinde ca un tentacul al unui ntedeluvian monstru și degetele-i subțiri și lungi, prind cartea depe mesușă. O deschide la un loc și cu glasul stins, silabisește la lumina slabei raze de lumină, ce intră prin geamul spart și opac.

„Caută Doamne și mă milueaște
Pre tocmeala celui care te iubește“...

Dar nu mai poate. Se simte obosit trupește cum n'a mai fost. Gura parcă-i prinsă în niște mușchi puternici ce nu-i permit purtarea rapidă a maxilarelor.

Oftează și dă rar din cap. Barba lungă și sură, îi cade în suvițe umede pe pieptul păros. Cămașa murdară nu mai poate să-i acopere în întregime trupul. A fost și ea odată de vreun folos. Spatele e gol. Apare vânăt și atât de uscat.

E dezgustat. Simte o acreată în gură și parcă sulțelul îi e încărcat de-o povară de care nu se poate scăpa. Se simte atât de laș, atât de nenorocit; neputincios de-a gândi măcar, incapabil de a-și impune voința.

Iși trage plapoma peste cap, să nu mai vadă, să nu mai audă nimic. Prin peretele subțire intră în chilie și se întinde sub plapomă — până la urechile bătrânului — șueratul vântului. Voci stridente, venite din înaltul cerului, ajung până la el. Simte mirosul acestor zile. Le cunoaște atât de bine. Câte asemenea zile n'a văzut el. Un câine latră prin apropiere. E câinele acela atât de mare dela mânăstire. Zgomot de mașini ce alearga prin fața porții sfinteii mânăstiri.

A început să plouă. Știe dânsul aceasta căci orice activitate a încetat. Rar de tot clacsonul vreunei mașini, întreprime muzica pe care-o fac picaturile de ploaie, cari cad pe acoperișuri. Peste o

săptămână vor începe cursurile tuturor școlilor,

Și cât de mult aștepta el poate începuturile acestea.

Și gândurile lui se întorc cu ani și zeci de ani în urmă.

***

În mahalaua orașului M... pe malul unui râușor, se ridica o căsuța joasă, umbrită de doi plopi care se pierdeau în albastrul cerului. Acolo s'a născut și-a crescut în frica lui Dumnezeu, Pavel, copilul acela cu ochii mari, albaștri, înconjurați de gene lungi și arcuiți de frumoase sprincene. În fața acestei căsuțe, cunoscuse el pe primii oameni. Aici în razele fierbinți ale soarelui se juca micul copilăș cu Grivei, cățelușul de care-și mai amintește — și înfățișat cu Dolca, — o mână de animal cenușiu, care a dispărut odată cu plecarea lui la liceu.

Râușorul, — ce curgea prin fundul grădinei — murmură cânteculele cele mai sublimite pe care le-a auzit el cândva. Și spre seară, când luna în măreția și'n bogăția ei își lăcea loc pe cer, tot râușorul îi spunea basme prin gura mamei, ce cu ochii într-o îndepărtare incalculabilă își întindea șirul povești.

Vieța copilului Pavel se scurgea între râu și gardul înalt pe care trebuia să-l sară peste părleaz. Ori el era prea mic și de câte ori încercase, se alesese cu zgâriituri, sau lovituri, provocate în cădere.

De tată nu-și mai amintea. De mamă, da!.. Oh, mama cu ochii lui, cu gura lui, cu gesturile lui.

Și o iubea mult căci dânsa era aceea ființă în drept să-i dea explicații, după cum tot ea fusese aceea, care l-a învățat: „Tatăl nostru“, „Cuvine-se cea cu adevărat“ și mai târziu „Simbolul Credinței“. Mama îi fusese duhovnicul căruia se spovedea și tot ea fusese aceea care i-a dat primele îndrumări,

***

Toamna aceea... Acel prim an al vieții lui de școlar.. Acea scena nu o va putea el uita niciodată.

Venise Septembrie prea devreme și cu dânsul deschiderea școlilor... Toamna își facu apariția rupând depe crengile ruginite ale copacilor, frunzele ofilite, îngăl-

benind iarba și trimetînd spre alte zări, șiruri neslârșite de păsări.

Mult le privia dânsul cum plecau. În lunga lor călătorie scoteau strigate dureroase, care-i lăcea rău, cu toate că nu le acunoștea. Niciodată nu văzuse o rândunică, sau o barză, dar simțea prin plecarea lor că timpul se va schimba. Numai odată i-a povestit mama o întâmplare tristă: O poveste cu un pui de prepeliță. Atunci a plâns mult de tot la sânul mamei, înăbușit, să nu-l audă ea care poate s'ar fi oprit. A ascultat până la sfârșit și fugind în fundul grădinei — pe unde trecea râușorul —, a plâns cu hohote. Iar râușorul s'a părut un moment că-și conținește cursul.

În toamna aceea l-a luat mama de mână și i-a ajutat să sară părleazul, prea înalt și-açum. L-a dus la școală unde un bătrân preot cu barba mare, roșiatică, l-a primit cu bunătate în grupul celorlalte ființe mici ca și el.

Dela preotul Mihai — numele de familie nu l-a știut niciodată, căci nici cei din mahală nu-i știu — a învățat el să aștearnă pe neagră tablă, sloava care exprima gândirea.

A rămas uitat când preotul în prima lecție le-a explicat puțința de a se înșira pe hârtie vorbirea.

A dat neîncrezător din cap și l-a întrebat:

— Cum părinte, eu dacă știu, „Tatăl nostru“, e în stare cineva — prin semne cari să exprime aceasta — să-l așeze pe hârtie?

L-a privit cu bunătate preotul și l-a făcut să înțeleagă.

— Spune Pavel „t“

El a rostit fără teamă.

— Ei bine litera „t“, se înseamnă în felul acesta.

Și-a făcut un „t“ frumos pe tablă.

Și-a scris preotul pe bucata neagră de lemn, a scris cu mâna ce nu-i tremura. „Tatăl nostru“

— Aici am scris „Tatăl nostru“... Asta-i t, asta-i a... Și-a numit fiecare semn.

Pavel a copiat pe-o hârtiuță semnele scrise pe tablă și i le-a arătat mamei, care-l privia cu admirație.

— Mama, aici am scris „Tatăl nostru“... Tu știi să iscrii?..

— Da de unde!.. A oftat mama și l-a sărutat lung.

OBSESIE

(Fragment din jurnalul prietenului S.)

13 August 1934 Prima oară când am întâlnit-o, a fost așa fără intimitate. Nu mă gândeam la dragoste și nu mi-ași fi imaginat să mă găsească la un colț atât de nechezut din drumul vieții.

La început am avut senzația distrugătoare că s'a desfăcut ceva în mine. Privirea îmi rămăsese lipită de ea, de trupul fermecat, de părul ei aproape blond.

După aceea a trecut imperceptibil, ca o adiere caldă, ca un parfum capitos, ca o melodie sentimentală.

Și am rămas pierdut ca un pom înflorit, ca o floare equatorială, ca un cântec monoton, fără note.

Am avut o senzație de frig, o senzație de gol și o senzație de durere.

În nopțile întunecate, când ploaia își cântă melodia ei milenară, ca un poem serafic trimis din regiuni necunoscute, amintirea ei îmi mai evocă, parfumul teilor și coloritul castanilor.

13 Septembrie. Mama mea a murit într'o seară de toamnă Era întuneric.

Ploua. Era trist. Știam că va muri, după injecția cu Cam-pollon.

Am plâns și am vrut să împiedic finalul. Totul s'a desfășurat însă, după o meticuloasă fatalitate.

M'a rugat s'o iert, cu ochii în lacrimi. Ochii ei erau mari și dureroși.... După aceea s'au închis pentru totdeauna. Fereastră rămasese deschisă ca un braț amenințător în noaptea de Septembrie. Stropii curgeau monoton și deși, Am pri-

vit bolnav la oglinzile îmbracate în alb, pentru singularizarea morții.

... Și am ascultat tulburat melodia repugnantă, răspândită de ploaia tomnatică.

13 Aprilie 1935. Dacă vrei să te conduc, trebuie să-mi ceri numai acest lucru. Altfel mă întorc și te las fără jenă. Ai înțeles ?

— Faust, ai devenit aproape crud ; altă dată m'ai fi rugat să-ți spun orice lucru. Și îmi cereai amănunte despre mine. Nu te mai interesează ?

—Nu, ai ghicit, totul a devenit dintr'o dată indezirabil. Îți cunosc vieța mai bine decât tine. Ar trebui să încetezi să mă mai minți. Suggestia minciunii și-a micșorat intensitatea —Ești patimas, nu mai crezi în mine ! Azi ți-ai schimbat florile ?

—Nu, le-am aruncat pe fereastră. Totul îmi aduce aminte de tine. M'am săturat de dragoste cerebrală. Iubirea s'a

de Alexandru Piru

transformat în obsesie. mă chinue.

Domnișoara Helène privește inciu dată :

S'a schimbat așa de mult, că nu-l mai recunosc. Când l-am cunoscut, era un adolescent timid și frumos N'ar fi îndrăznit să-mi spuie o vorbă. Era sentimental și duios. Când i-am cetit prima scrisoare am plâns ca un copil. De atunci îl iubesc.

13 Mai 1935. (Scrisoare de la Helène) .. „Dacă m'ai uitat cu totul, nu-mi mai ceti aceste rânduri. Ași dori totuși să-ți amintești aruncându-ți la întâmplare ochii, că uneori am plâns pe scrisorile tale. Și în amurgul violet al serilor de vară, am trăit cu imaginea ta torturantă. M'ai neliniștit cu tăcerea chinuitoare și mi-ai strecurat în suflet, spaima de necunoscut pe care o adăpostiai în tine.

M'ai urmărit pretutindeni ca un gând ascuns, ca un vis ciudat cu personaje de legendă.

Continuarea la pagina IV-a

Regret

Gh. Gheorghilă

*Palid luna agonizează la fereastră :
Vântul bate nebun cu degetu'n ferești
Unde ești*

*Iubita mea blondă și castă ?
A crescut o lămâie de argint în glastră.*

*În noaptea asta, trist mi-am amintit
Că te-am iubit*

*Și palid luna agoniza la fereastră
Iubirea noastră candidă și albastră*

Ți-o amintești ?...

*Când ne plimbam tăcuți și strânși
Și ochii tăi ma priveau plânși
De bucurie ?... Unde ești ?...*

*Ce candidă a fost iubirea noastră
Azi singur am plâns pal și trist ;
Dorindu-te am uitat că mai exist
Și palid luna agoniza tremurătoare la fereastră
Că o lămâie de argint crescută'n glastră*

Intre noi a existat întotdeauna o distanță incoercibilă, căci te-ai depărtat mereu de apropierile mele ca un ideal înaccesibil. Și fără tine totul e zadarnic.....

13 Iulie 1935. E aproape un an decând o cunosc. Și n'am reușit să mă apropiu de dânsa.

13 August 1935. (Așa cum mi-a mărturisit), Hélène își experimentă pașii de pisică. Străbătu înfiorată grădina. Se apropie de fereastră; dacă Faust o va găsi, totul va lua sfârșit; dar dacă ea îl va găsi pe Faust, lucrurile vor lua o altă întorsătură. „Iatac între patru pereți. E puternic dar nu voi ceda. In cele din urmă tot eu voiu învinge”.

In grădina crinii albi se scaldă în luminișul selenar. Dacă nu le-ar îngriji uneori, florile răsădite de ea s'ar usca, Faust e un mizantrop. In afară de cărți nu mai ține la nimic.

In odae e penumbră. Intr'o lumină ireală, luna și-a construit univerversuri de micro-sisteme planetare, aranjate în reticula razelor perpendiculare și oblice.

Când te uiri înăuntru și se pare că trăiești un vis straniu. Lucrurile au și ele o înfașare onirică in colțuri, pe sofașele roșii s'au clădit insule circulare de madrepori și liane. Din tavan atârnă alge marine ca niște candelabre chinezești cu sute de brațe.

Faust lipsește. Hélène a sărit pe fereastra pe care a lăsat-o deschisă, când a venit să-i ceară un caiet. Scrisorile lui sunt răscolite pe masă. N'are voie să le mai caute. Toate sunt pentru ea. Ultima e încă neterminată.... „și m'am îndepărtat de viață, pentru că să aud melodia ta neliniștitoare în mirajul nopților târzii, fermecat de minunata Fata Morgană. Te-am așteptat în chinultoarea mea singurătate ascetică, ca într'un templu sfânt impregnat de îmbătătoarele miresme ale adolescenței. Te-am așteptat să-mi apari clocotitoare de voluptate și imaterială ca un fulg purtat de vântul primăvăratec.

Și tu ai venit ca o mireasmă legendară din ținuturi cu vegetație luxuriantă, aducând în ochi și în trup parfumul plantelor și fructelor. Și ochii tăi îmi aduceau înălțimele cerurilor și adâncimea albastră a mărilor calde. Era atâta melancolie în ei, atâta duiosie în glasul tău și atâta mobilitate în ființa ta încântătoare, că mi-ai tulburat sufletul și viața”.

13 Septembrie 1935.

— Scrisorile tale din ultimul timp, nu-mi mai amintesc niciăeri numele. Pentru cine le scrii?

—Unde ai citit aceste scrisori? In afară de mine, nimeni....

—Îți cunosc viața așa cum mi-o cunoști și tu. Nu mai ești

omul enigmatic de mai înainte.

Am nimicuit iluzia aparentelor.

Faust nu mai ascultă. Intr'o seară de Mai, răscolise în lipsa ei, însemnările zilnice dintr'un jurnal feminin, pe care îl găsisese la dânsa.

In jurnal omiți toate tainele și totuși faptele se desfășoară după o logică fabuloasă. Incolo totul e simplu ca aceste rânduri.

Luna a transformat ținutul în peisaj siberian ca în romanul lui Kessel. Tăcere! Tăcere vreau să fie peste tot.

Am deschis fereastra ca să primesc luna.

E cald. Am renunțat la Hoffmanns Erzählungen. E târziu. N'am citit nimic în noaptea asta. E ademenitor. Ah și am o poftă nebună să râd de tot și de toate. Hélène de ce ești așa de crudă?

13 Ianuarie 1936. Astăzi a nins. Sunt bolnav. Hélène a venit iarăși. In jocul fulgilor albi, râdea cu părul presărat de perle In sufletul meu începuse o simfonie fantastică, ca o obsesie amenințătoare în care cântă cu ochii închiși o adolescentă mlădioasă ca o gitană. Viora ei îmi picura acordurile în urechi, cadențate ca o sonatină de Lully, ca un cântec seducător al sirenelor.

Alex. Piru

Inserare

de Gheorghe Grefu

*Din pădure noaptea iese
Ca gonită de batouri,
Peste pragul inserării
Trece'n zbor un stot de grauri*

*Dinspre ope se pornește
Vânt calduț de primăvară.
Luna sus mereu zâmbește
La luceafărul de seară,*

* * *

*Strălucind regina nopți
Intinericul alungă.
Două mierle'ntârziute
Zbor la culburi să ajungă.*

*In pășune câțiva greieri
Spun la toți povestea lor,
Iară două turturele
Își fac plan de viitor.*

* * *

*Dinspre sat frânturi de cobze
Se aud dulos în noapte,
Și prin freamăte de frunze
Dot ștefari vorbesc în șoapte.*

POVESTEA UNUI OM

Emil Gașpar

Trăia singuratic fără altă preocupare, decât pasiunea cărților. Nu lua parte la viața de toate zilele și era supranumit pentru aceasta, pustnicul cărților.

Ducea o viață foarte regulată : aproape matematică. Până aici nu-l fusese decât regularitatea și punctualitatea : nici o excepție nu survenise în această viață de ascet și era foarte bucuros că relațiile sale sociale erau minime și la dată fixă : la 9 lua prânzul de oimineață și trebuia să vină în contact cu slujnica sa, atât cât ținea prânzul.

Un schimb reciproc de „bună dimineața“ și incolo nimic. Tăcerea era a timpului și gândul său netulburat de nimeni se desfășura în tăcere. La prânz, când ospăta era foarte sobru și seara la fel.

Alte relații nu avea cu nimeni și chiar fugea de ele.

Nu putea suferi pretențiile, uneori ridicule ale societății, meschinăriile și ciudățeniile protocoalelor ei.

Era refractor oricărei societăți umane.

Se complăcea numai în muta tacuta, dar și înțeleapta societate a cărților : erau singurii lui prieteni de totdeauna.

Era înalt, expresiv și bine făcut.

Impunea prin seriozitatea expresiei feței : doi ochi mari erau încadrați de două sprincene negre și o frunte înaltă. Umerii obrajilor, eșiți în afară, reliefau austeritatea și sobrietatea vieții pe care o ducea ; se desprindea de pe figura lui ceva, imaculat ; expresivitatea feței sale, era diafană.

Ducea o viață simplă și locuia într-o casă modestă.

Nu încercase nici o schimbare în viață și totuși această „aceiași și conformă viață“ nu-l plictisea.

Scăparea, era întotdeauna cărțile sale scumpe și dragi.

Dar un eveniment îl scoase „la lumină“ din această închistare și-l puse într-o situație neprevăzută de el.

* * *

Era într-o după amiază de Septembrie. Un cer albastru cenușiu de toamnă și o căldură binelă-

cătoare, încingeau pământul. Era o liniște în văzduh și nici o adiere de vânt nu sufla !.. O zi cu adevărat de toamnă, cum sunt numai zilele de Septembrie. O zi ca aceasta era hotărâtă de o putere nevăzută, în care trebuia să survină o schimbare în viața ascetică a lui Iuliu Mericescu !..

O doamnă elegantă, înaltă, ales îmbrăcată, sună. Îndată ușa-i se deschise și luă prinița de dânsul în salon.

— Bună ziua domnule, D-v sunteți domnul Mericescu ?

Iuliu Mericescu, rămăse înmărmurit. I se întipărise o mirare pe față și în același timp, aceasta îi exprima o întrebare. Fusese luat prin surprindere și se găsea într-o situație neobișnuită.

...De mult, foarte de mult, de când nu mai primise vizite și de când rupsese orice legături cu societatea. Se întreba care să fie motivul acestei vizite și cu ce scop era făcută !

Era nedumerit. Deabia târziu îi răspunse.

Fu mulțumit de propunerea acestei doamne. Se părea că totul trebuie să fie schimbat în viața sa de pustnic.

Fusese chemat ca meditator al liceii acestei doamne : Natalia Tomița.

* * *

Iată-l deodată pe domnul Mericescu începându-și lecțiile cu tânăra Natalie. La început, în cadrul limitelor convenționale ale regulilor, apoi devenind din ce în ce mai mult, prieten al familiei Tomița.

...Și viața își urmează cursul ei normal.

O singură deosebire este pentru d. Mericescu : câteva ore pe zi, noile sale relații, îl sustrag conduitei sale primordiale de viață ; totuși viața sa sobră, pasionată de citire și studiu, nu este la început cu nimic tulburată : își continuă munca sa ca și mai înainte, însă cu o modificare : muncește, de când e în mediul strămtorat al familiei Tomița, la o lucrare sociologică : „Convenționalismul societății culte“. Chestiunea îi este bine cunoscută și are multe ob-

servații și dovezi în argumentarea acestei probleme ; e tocmai cece l-a îndepărtat pe el de lume.

Însă ceea ce îl silește, e și ceva deosebit ; simte o deosebită afecțiune pentru Natalia, pe care în urmă o și iubește.

Încearcă un sentiment cu totul nou, pe care numai în romane l-a văzut tratat în sute de pagini : iubirea, sentiment atât de complex și de superior.

...Și Natalia corespunde sentimentului său : iubește pe maturul domn, Iuliu Mericescu !..

...O iubire nevinovată se înfripează...

* * *

E zi de Noembrie, tristă și mohorâtă ca și sufletele oamenilor. Văluri de ceață plutesc în văzduh și coboră până spre pământ. Ca niște adevărate pânze, învăluiesc casele și oamenii.

Discul luminescent și galben al luminii e invins : nu se zărește prin desimea pânzei de ceață. Un semi-întuneric se întinde pe pământ. Razele discului nu pot risipi vălurile ceții.

Un vuet întunecat pe străzi, o circulație înceată, grea și obositoare, domnește pretutindeni.

Doamna Tomița e acasă împreună cu Natalia : pregătesc amândouă în tăcere, prânzul.

— Natalia, îi spune dânsa, nu-mi place deloc această atitudine prea prietenoasă a ta pentru acest d. Mericescu. Nu cumva îl iubești ?

Natalia nu dă nici un răspuns. Nu credea să fie contrariată de mama sa.

— Nu vezi tu, continuă dânsa, că acesta-i un maniac adevărat ? Apoi chiar situația lui îl îndepărtează !

— Nu vezi în ce situație e ? Cum ai putea tu înțelege o legătură cu el ? Cum ai putea tu să-l iubești pe acesta, un maniac, un pasionat numai pentru cărți, cu vederi atât de strănte ; uu om .. un om, atât de înaintat în vârstă ?

Ma înțelegi tu Natalie ?... Însă Natalia rămăsa pe gânduri nu răspunde. Ea știe numa atât, că mama i-se opune și că trebuie să asculte de sfaturile ei. Se gândeste la situația pe care o va crea, când îi va spune lui, —

PANTOFII

Gh. Druțu

Se lumina de ziuă când Fana porni spre oraș. În noaptea asta nu dormise de loc. Putea oare să doarmă, când a doua zi își va cumpăra mult visaii „papuci de gumă“? Și banii adunați cu atâta trudă erau colea sub pernă legați strâns în basma.

De când se știe Fana a umblat tot cu picioarele goale. Nici iarna nu-i dădeau bătrânii nimic de pus în picioare; „Că n'o să degeri pân' la grajd!“

De degerat n'a degerat dar cât de aspre și roșii erau picioarele ei. Se uită fără să vrea în jos. Ce mult ura picioarele acestea crăpate și ude de rouă. Și le închipui varâte în papuci de gumă. Apoi se văzu trecând sprintenă pe ulița satului urmărită de priviri admirative:

— Fana și-a cumpărat papuci!

Oare cu pantofi cu tocuri cum i-ar sta? Ideia s'a înfipt ca un cuiu în creier și oricât ar vrea Fana s'o alunge, -ea rămâne. Costă prea scump și apoi nici nu face.

Astea-s picioare de pantofi? Să fie mulțumită cu papuci. Și nici n'ar găsi pantofi atât de lași. Cu toate că piciorul nu-i de fier și se mai strânge el oleacă.

Negustorul a pofțit-o mîeros înăuntru, așezând-o pe un scaun.

— Ce dorești mata? O pereche de papuci? Imediat!

I-a prins cu o mână piciorul gol și plin de praf, iar cu cealaltă i-a îndesat papucul moale. Degetele s'au strâns unul lângă altul, sub apăsarea gumei. Nu-și mai cunoștea piciorul. Și glesna

părea mai subțire și parcă cineva cioplise cu o bardă în lățimea piciorului.

Cât costa? Nu era mult. Oare pantofii cum iar veni? Ce-ar fi să încerce? Numai să încerce numai să vadă. Cine să rădă? Negustorul? Pare atât de bun și vorbești așa de frumos cu ea Dorința s'a prefăcut în vorbe abia șoptite.

Ar vrea să încerce și o pereche de pantofi. Omul nu s'a mirat de loc. — Pantofi? Imediat!

O strângeau puțin și parcă tot puțin o ardea pe talpă. Dar ce frumoși sânt! Negri. Negri și lucitori! Și tocul nu prea înalt îi ridica sus călcăiul încordându-i frumos pulpa. Nu costau mult.

Avea atâția bani, îi mai rămânea și pentru ciorapi. Nu făcea oare o prostie?..

Ce are să se mai mire Matei:

— Cât ești de frumoasă Fano cu pantofi! La biserică se va uita lumea numai la pantofii ei. Dar bătrânii ce vor zice? Parc'o vede pe baba Sanda țipând:

— Ptiu! Da ce ești tu fa? Cu coană? Nu. Nu era cucoană, dar n'are voie să poarte pantofi? Și banii a cui sunt? Nu sânt a ei? Face ce vrea. A plătit. Negustorul i-a dat în schimb cutia albă cu etichetă bronzată pe care Fana o puse cu multă grijă în traistă.

Orașul rămăsese în urmă. Pe șosea nimeni. Fana s'a oprit pe un petec de iarbă la marginea drumului. Va merge o bucată de drum cu pantofii. Nu mult. Numai să se obișnuască să nu calce „ca pe ouă“ când s'o duce mâine la biserică.

Pantofii însă nu voiau să între. Unde era mâna dibace a negus-

torului? N'avea nici măcar un os, ca acela care-l purta negustorul în buzunarul vestei. Degeaba apăsa. Degeaba vâra degetele pe la spate. Călcălele rămăneau tot alară, pe deasupra. Își puse ciorapii și după multă trudă, reuși să-și îndese carnea tare și multă în pantofii care stăteau gata să plesnească. Se ridică cu greutate în picioare. Parcă stătea pe jăratec. Încercă doi pași. Genunchii siăbiră ca loviți de niște ghioage. Se prăbuși în iarbă și odată cu ea căzură planurile și visurile.

Își scoase pantofii și-i așeza alături. Unuia îi plesnise baretă. Îi privi trist cu lacrimi în ochi. Nu erau pentru dânsa. Pentru picioare ca a ei nu se făc pantofi. De ce nu și-a luat papuci? Putea oare să se întoarcă? Negustorul nu-i va primi înapoi așa ruși. Ce va spune bătrânilor, lui Matei, fetelor? Plângea acum tare și cu sughituri. Vor râde toți de dânsa.

— Fana și-a cumpărat pantofi boerești!

— Fana-i cucoană! De ce nu-i porți la? Te strâng;

Ha, ha, ha...

Mai bine se duce fără ei și va spune c'a pierdut banii.

Și iarăși va umbla cu picioarele goale la horă, la biserică... Cu picioarele ei roșii și ciăpate.

Plânsul o podidi și mai tare.

Se ridică și porni încet spre casă

Din iarbă o priveau strâmb doi pantofi negri: negri și lucitori.

Cețiți și răspândeți Floare Albastră

POVESTEA unui OM

Continuare din pag. V-a

hotărîrea inbranlabilă a mamei...

E tristă și abătută. Primul ei început sfînt de iubire e spulberat ca un vis irealizabil.

Când veni d. Mericescu la meditație, politicoasă doamna Ani Tomiță îi spune că fată sa nu mai are nevoie de... meditator și că pentru acesta poate să lipsească.

Îi dă a înțelege că trebuie să renunțe la muzicile sale dulci și să

vada nepotrivirea prea mare ce se creează între dânsii.

D. Mericescu a înțeles de la început împotrivirea mamei și trist se retrage în timp ce simte cum i se rupe ceva în inimă: i se frînge în mii de bucăți, nevinovata-i iubire pentru Natalia.

Enoa; te târziu și o ceață deasă mărește întunericul. Iuliu Mericescu a înțeles zădărniciia existenței sale și nu-i rămâne, învins în viața fiind, când îi înmugurise un nou sentiment al iubirii — decât

să se retragă în modesta sa locuință, să se redea iarăși cărților și să devină iarăși pusnicul lor.

Încercase o desămăgire cruntă și nu vroia cu nici un preț să mai fie învins a doua oară.

Își amintește de opera sa, pe care o începuse din imboldul sentimentului de iubire pentru Natalia și se gîndește acum, fiind cu experiență personală înaintată, s'o continue până la sfârșit.

O noapte de August

de : MIHAI BOTEZ

Adesea, când în serile de iarnă mă apropiu cu scaunul de gura sobei și când îmi las privirile să alunece pe jatecul zbuciumat de legea nemiloasă a pieirii, gândul meu pare că reînvie imagini și lucruri petrecute de mult departe, ca adevărate visuri, sau basme din minunata „pădure de argint“...

O noapte senină de vară, liniștită, un foc cercetășesc pe coasta unui deal și siluetele gigantice ale mănăstirii ce se profilau prin valul nopții. Era seara despărțirii, când noi cei patru cercetași băcăuani plecăm din tabăra părăsind prietenii și o dragoste fără început și fără sfârșit

Lumina jucăușă ale flăcărilor se alungă în faldu i schimbătoare, în umbre și lumini, pe fețele cercetașilor și doar sclipirile ochilor reflectă raze luminoase prin cercul celor adunați. Se spun poezii, anecdote, spirite, ghicitori. Dar mai e cineva.

O ființă mai senină și mai gingașă ca lumina gingașelor și seninelor raze ale soarelui. Sorana, nume luminos, ca și astrul al cărui nume îi poartă.

Deodată unul dintre noi se ridică. Glasul lui limpede, unduos, alunecă pe aripile minunatei melodii:

Pe malul splendid al mării...

Luna pare că zâmbește îndușătată de magica șezătoare la care asistă, pierzând pentru un moment noțiunea spațiului și întrebându-se mirată dacă a ajuns în ținutul fericirii eterne sau e tot lângă zidurile vechii mănăstiri moldovene.

Pădurea murmură încet, adăugându și refrenul ei mlațec sublimiei melodii,....

...Doar în vale, râul limpede și rece mai sare sprinten și neobosit prin vraja naturii ce a învăluit simțirea tinerilor cercetași,....

În curând melodia încântătoare pare întreruptă de o mână nevăzută, vizitatorii din mânăstire se coboară conduși de cercetași, ducând în mijlocul lor ființa ce parcă a semănat nimbul unei grațioase și veșnice primăveri în sufletul tuturor.

Focul se stinge și liniștea își întinde aripile peste tabăra oboșită. Luna își urmează calea, dar nourii cei negri se apropie și își revarsă monotonia picăturilor asupra corturilor tremurătoare. Plouă. Picături grăbite cad cu repeziciune spre pământ. Murmurul dulce al pădurii s'a transformat în vâjâit cumplit și vântul năpraznic scoate urlete îngrozitoare printre ramurile plecate la pământ. Râul borborește cu furie, răstoarnă și târăe în cale prundișul ce-l sfărâmă. Nourii se alungă și se frământă în gigantice lupte pe cerul ce e sbunciumat de atâta mișcare.

...Și o broască fuge grăbită, căutând adăpost...Iar umbrele morților se întrec în goană spre zidurile mănăstirii, care singure stau pasive și neimpresionate în mijlocul tabloului în mișcare.

A doua zi, pentru cercetași urcau din greu alunecoasele cărări ale munților, îndreptându-se spre râul ce avea să-i ducă pe undele lui până în

orașul din care plecaseră dornici și plini de viață, dar în care se întorceau nostalgici după :

Un vis misterios

Și blând din cale-afară

Ce prea a fost de tot frumos

De-a trebuit să piara

Pribeag

Sergiu Grigorescu

Pornit-am să colind tot locul, dar nu mi-am întâlnit norocul. Pe ori și unde am pribegit, m'au alungat, m'au suduit.... și sunt flamând... de vreți să-mi dați ceva ca să mănânc, aflați că vă va mulțumi Prea-Sfântul, că nu i-ați luat în van cuvântul.

...Vor trece zile, luni și ani... veți fi bătrâni, avea-veți bani... dar eu voiu pribegi în lume, fără mijloace, fără nume.... Voiu căuta mereu pe Domnul, să-l rog ca să-mi trimită somnul cel veșnic... să adorm, să mor... să nu îi u plagă tuturor.

...Și plâng, avut-am tinerețe... iubit-am multe dalbe fețe, iubit-am mult... dar e târziu... abia de mai trăesc... Sunt viu?... Eu sunt un vierme... un atom... El mi-a dat numele de „om“. Sunt om? Sunt vierme?... Oare sânt și eu tot din acel pământ din care v'ați născut și voi? Fac parte din acele oi ce oameni se numesc... Și eu?... O poate spune D-zeu..

Se sting luminile pe cer, cad stele... îndurare cer! Vă fie milă și de mine, cel pururi ocolit de bine, cel veșnic urgisit de soartă, merit să cer din poarta 'n poartă. Aștept să mor, mă cheamă lutul.. și moartea mi-a trimis sărutul ei rece, coasa-i mă pândește.... va trebui să mor... Firește!

Dar veți muri și voi, va pierce tot omul! E o mângâiere să știi că toți supuși sunt sorții și secerati de coasa Morții... Toți! Unul nu va ramânea. Aceasta-i mângâierea mea. Mă duc.. Vă mulțumesc de pâine! m'am săturat... și poate mâine veți întâlni ca mine altul... Mă duc deacum să urc înaltul lui, va părăsesc pe voi... va cruțe Domnul de nevoi! Rămâneți voi ce-ați răs de mine, ce m'ați năpăstuit, cu bine!

Cercetași - Cercetașe
Străjeri și Premilitari

GASESC

Centiroane, Rucsacuri și Incăl-
țăminte cu prețuri de en-gros

LA FABRICA DE INCALȚĂMÎNTE

≡ IORDANESCU ≡

BACAU—Strada Mihai Viteazu 24

Cumpăr și vând

Cărți

cu prețuri bune

„Anticăria”

Str. Zece Mai No. 2

BACAU

Cuvinte Incrucișate

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
1											
2											
3											
4				■			■				
5									■		
6					■						■
7				■		■	■			■	
8								■			
9			■		■		■		■		
10											
11	■									■	

ORIZONTAL : 1 Te calcă pe picior și așteaptă să-i spui „pardon” 2. Conformitate de sentimente la mai mulți. 3. Format dintr'o singură căscatură... de gură — 4. Ajută la înfrumusețarea tenului — Cal „bine făcut”. — Slăcina lui Iojii. 5. Umilințe. — Impreună. 6. Măsură itinerare — A îngrozi (de indignare): 7. Fire — Ba. 8. Tobă mică — Mai mare ca o baltă și mai mic decât o mare — 9. Planuri (fig) — 11. Capriciu—...Lugojana. 10. Tind ae se apropia de centru.

VERTICAL - I Știința monetelor și medaliilor. 2. Vorbă extravagantă (fig). III. Domn (la Poloni) — Mediu favorit (fig) IV. Reputația câștigată cinste... be, or not... be, that ist the question. V... de subscripții, de bucate etc. — 1/4, dintr'o oca. VI. Pronume — Lac african — Plantă Textila. VII. Oraș în Germania — Harpă. VIII. Omorător de abisnieni (sig). IX. Scamator, fără un picior. — Joc de noroc. X. A obosi — Un fragment dintr'un veac. XI. Scoteau apă... „Gama” din Milano.

Sergiu Grigorescu

Cooperativa de Librărie

— a —
Corpului Didactic

Bacău

Singura Librărie Românească
din Bacău. Este în permanență asortată cu tot felul de rechizite școlare, cu prețuri ce desfid orice concurență
Ultimele noutăți literare, științifice, juridice și pedagogice, cu rabat de 15 și 20 %

— Vizitați spre convingere

PREMIU de JOCURI

Premiul I-lu Cărți în valoare de 200 Lei.

II-lea un Abonament pe un an.
Al treilea 50 lei

Poșta Redacției

Gh. Nic. „CE A FOST” este actualmente imposibilă. „Cugătărele” în alte împrejurări.
Ern. Vrân „GANDIRI” da și nu -terțiul exclus.

I. C. St. „ETERN” depășește spațiul și timpul unei reviste modeste.

Rom. M. „DORURI NEIMPLINITE” - rămân în starea actuală. Poezia se reține.

S. Urgie Dragă d-le Urgie, poezile d-tale sunt o adevărată...urgie... Reținem din ciclul de capo-d'opere:

Poem sentimental.

Când văd lăptura-ți divă, frumoasă ca o zână.

Aș vrea să pot la pieptu-ți să stau o săptămână.

Și după ce va trece și termenul acesta,

Să te răpesc să mergem o zi la Budapesta.

În ritm de „Blauen Donau”, să-ți etalezi știința.

Și'n ochii tăi cei negri, eu să citesc dorința,

De-a ne întoarce 'n țară cu... automotorul...

Mai aveți „perle” dintr'acestea?

Const. Glosanu Are multe calități... Din cauza lipsei de spațiu, nu o putem publica în acest număr. Va apare în No. 2
St. T. „Durere” apare în numărul viitor.

Anunțăm pe această cale că Societate Corală C.F.R. de sub conducerea D-lui prof. Aurel Constantinescu va concerta Sâmbătă 14 Martie a. c. la Ateneul Vasile A. ecsandri.

Pentru Duminică 16 Martie a. c. Societatea Corală C, F, R e în vîntată să concerteze la Bârlad.